

Utdrag ur Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning och Morgonposten den 6/9 1950

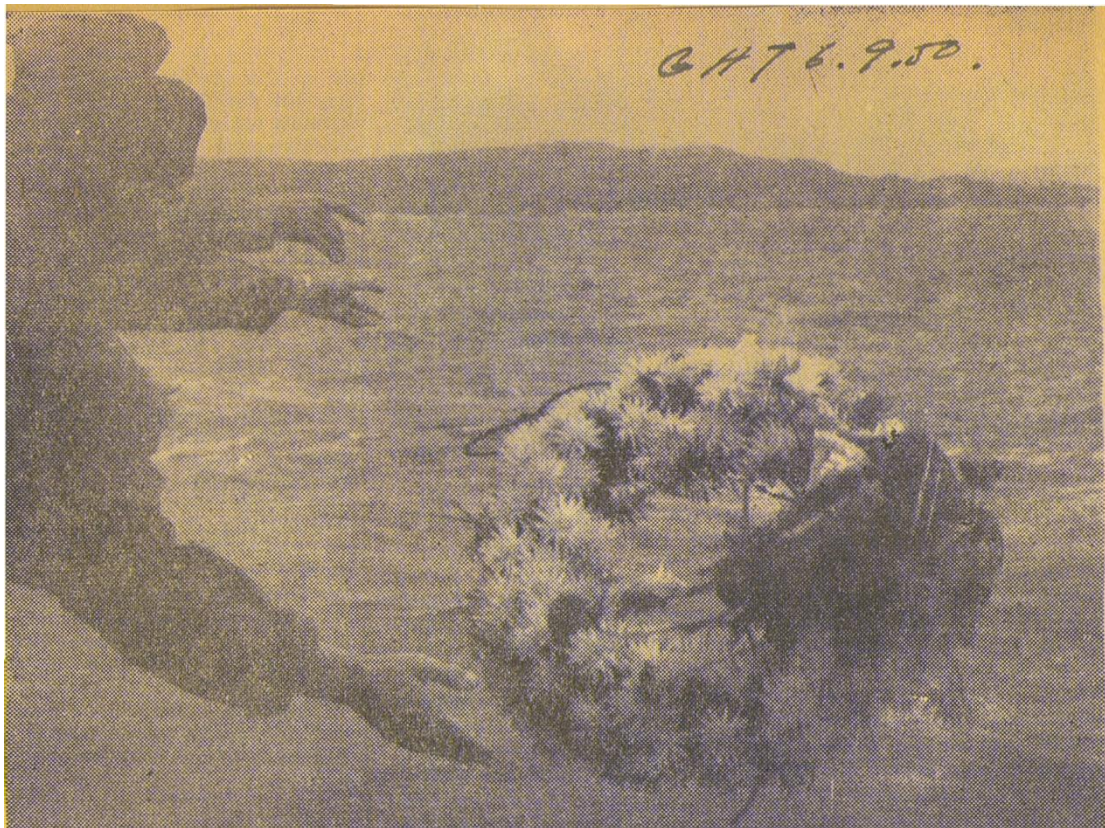
"De föllo på sina poster"

Regndiset svepte in skären i en grå slöja när kransarna för de förolyckade vid Barbaraolyckan lades ned på olycksplatsen utanför Galtö på tisdagseftermiddagen, jämnt en vecka efter olyckan. En minutläggare från kustartilleriet hade gått ut och kamrater till de omkomna deltog i ceremonin.

Vi bringar ett sista farväl och ett tack, yttrade tjänsteförrättande regementschefen vid KA 4, överstelöjtnant S. Haglund, vid den högtidliga stunden. På grund av den kraftiga vinden stannade de anhöriga i land sedan de gjort ett kort besök ombord vid bryggan i Långedrag före avgången och under ledning av regementspastor G. Sandell hållit en liten andaktsstund vid kransarna. De 'anhörigas blommor följde med i djupet på olycksplatsen.

Akten ute på havet föregicks även minnesgudstjänst i Västra Frölunda kyrka. Flottans musikkår spelade Elegi ur Gustav II "Adolf av Hugo Alfven. I sitt minnestal utgick regementspastor Sandell från orden Den som tror 'på mig skall leva om han än dö., och riktade några ord till de anhöriga.

Generalmajor Åström, var närvarande och yttrade vid kransnedläggningen bl. a- De föll o å sina poster. Utan vacklan och utan räddhåga fullgjorde de sina plikter. Vi tacka dem för detta och för vad de i övrigt uträttat i sin tjänst. Överstelöjtnant Haglund nedlade en krans från de bortgångnas regemente, flaggmaskinist A. Hawborn från kamratföreningen, kommendör E. Classon från Väst kustens marindistrikt, kommendörkapten G Benedictsson från Göteborgs Örlogsstation och överste Nils Juel slutligen från Göteborgs Garnison. Kyrkokören i Västra Frölunda medverkade även i den gripande högtidligheten, som avslutades med att musikkåren spelade Landkjenning av Grieg.

Utdrag ur MP den 6/9 1950

Storm över Galtö tvingade de anhöriga att stanna iland

Kamrater! Vi befinner oss nu ungefär på den plats, där nio av våra kamrater förolyckades med Barbara. Vi på regementet skall alltid minnas dem och sänker nu i havet de kransar, som i närvaro av deras anhöriga nedlades i kyrkan till deras minne.

Regementschefen Haglunds eljest myndiga, något sträva kommandoton har fått en varm och personligt innerlig klang, när han på akterdäcket till en av KA 4:s minutläggare talar till en liten trupp kamrater ur andra och fjärde kompanierna vid regementet, som de förolyckade Brarbaramännen tillhörde. De har farit ut till det förrädiska vattnet mellan Galtö och Böttö för att lägga ned kransar på den plats, där de unga gav sina liv under pliktuppfyllelse. Regnet piskar deras oljeklädda ryggar, ansiktena präglas av med möda behärskad rörelse. Fartyget gungar sävligt i den begynnande sjöhävningen, himmel och hav håller på att

smälta samman i ett regntungt grådis. Den dyvåta, tretungade örlogsflaggan, som nyss sänkts på halv stång och nu vaktas av en kustartillerist i sydväst och sjöstövlar, smäller hårt i vinden, som också rycker och sliter i de vackra blomsterkransarna på akterdäcket. Bränningarna på Galtö utsida kantar stränderna med ett vackert bräm av skum, men den höstliga skönheten i tavlan har man svårt att acceptera, när man står inför förolyckade kamraters våta gravar och tankarna oemotståndligt dras mot den kusliga stormkväll, då de just här kämpade för sina liv och måste ge upp kanske bara några meter från den räddande stranden.

Kransnedläggningen

på olycksplatsen blev en naturlig kulmen på den minneshögtid KA 4 i går I arrangerat i anslutning till Barbarakatastrofen. Redan gudstjänsten i Västra Frölunda kyrka formade sig till en anslående högtidlighet. Meningen var, att minutläggaren sedan skulle ha satt de närmast anhöriga i tillfälle att bevista också kransnedläggningen i närheten av Böttö. Regnet vräkte emellertid ned, och vinden tilltog i styrka, varför överstelöjtnant Haglund ansåg det rådligast att för deras vidkommande begränsa akten till en kort andaktsstund ombord på akterdäck invid Långedrag. Men regementets representanter fullgjorde sitt värv, och när minutläggaren vid 17 -tiden var på ingående till Långedrag hade regnet slutat att ösa ned och solen bröt igenom molntäcket här och var. På hemvägen körde man f. ö. om Röda bolagets Torsten och Erik, som höll på att bogsera hem de båda pontoner, med vilka Barbara natten till går lyftes. Barbara själv hade redan lyckligt och väl nått hamn i Nya Varvet, där hon nu skall tagas upp på slip.

När Du sänder oss

sorger, ge oss också hugsvalelse och kraft att bära dem, bad regermentspastor G. Samdell, vänd till de många sörjande som i djup sorgdräkt fyllde hela högra sidan i Frölunda kyrka. Den vänstra var reserverad för militär med spetsarna längst fram. Där syntes bl. a. den stronge chefen, för marinen, amiral Helge Strömbeck, kommandör Claeson och kommandörkapten Benedictsson i Göteborg, chefen för Kustartilleriet generalmajor Åström och överste Juel som rep representant för Göteborgs garnison. Pressen förvisades till läktaren, där man kunde fotografera ett panorama av böjda ryggar och stundtals hade svårt att följa pastor Samdells minnestal, trots att han talade både vårdat och vackert.

Vid sidan av altarrunden posterade en officer med regementets fana samt sabel och stål hjälm vid sidan. Framme vid altaret brann fyra höga, smäckra vaxljus, För er, som står närmast sörjande, ser det inte ut, som om livets Herre regerade, och även för oss utomstående känns det i hjärtat. Sorgen har lagt en tung hand över oss alla, yttrade pastor Samdell i sitt minnestal. Herren kommer dock med sitt tröstens ord: Jag är uppståndelsen och livet, Den, som tror på mig, skall icke förgås utan hava evigt liv.

Det kan synas oss

meningslöst att leva, arbeta och sträva, när ett människoliv, så hastigt kan släckas ut. Men en dag skall alla kallas inför Hans tron, och evigheten tar vid. Det är vårt kristna hopp! Det är inget tomt hopp att den, som tror på Honom, skall leva.

Men han håller en fordran på oss Vi måste tro på Jesus ! Give Gud, att vi toge dessa ord på allvar, vi som sett, att allt kan vara spillt på ett ögonblick här på livets oroliga hav. Lev med Kristus för ögonen, så att du gärna vill och kan möta honom i dag, i morgon eller om några år. Livet skall ej taga slut, döden ej göra oss någon skada!

- Låt oss nu stilla oss inför minnet av de bortgångna. Med rörd stämma läser han namnen på de omkomna, en kuslig, lång uppräkning, som interfolieras av kvävda snyftningar och suckar nere i kyrkan.

- Jesus Kristus, vår Frälsare, skall uppväcka dem på den yttersta dagen!

Så ringer kyrkklockan i tornet frid över de omkomnas själar.

På kustartilleriets vägnar

nedlägger jag denna krans som en gärd av aktning och tacksamhet gentemot de kamrater, som gick bort utanför Galtö, yttrade generalmajor Åström, vilken först i raden hyllade de bortgångnas minne med en krans i vapnets färger. De föll på sin post. In i det sista fullgjorde de sin tjänst. Utan vacklan och utan räddhåga gjorde de sin plikt. De ha givit oss, som leva kvar, ett förpliktande föredöme. Vi tacka dem för detta liksom också för vad de i övrigt uträttat i tjänsten. Tung är sorgen för deras efterlevande. Kustartilleriet deltagar i sorgen. Vi lysa frid över de bortgångnas minne.

- Vi vid regementet är hårt slagna av den olycka, som överrumplade er, yttrade överstelöjtnant Haglund och lade ned KA 4:s krans av chrysantemum vid koret.

Våra tankar kommer ständigt att återvända till er. Vår sorg är tung och vår saknad bitter. Våra sorgsna tankar går också till edra anhöriga. Bortgångna kamrater: Vi sänder er ett tack för vad ni varit och verkat bland oss.

Förre flaggmaskinisten Hawborn nedlade en krans från regementets kamratförening, kommendör Clason en för Västkustens marindistrikt, kommendörkapten Benedictsson ett för Göteborgs örlogsstation och överste Juel en för stadens garnison.

Minnesgudstjänsten inramades vackert av Flottans musikkår i Göteborg under ledning av musikdirektör Harry Brocktorp och av Frölunda kyrkokör med musikdirektör Sven Mellberg som dirigent.

Fred.